

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΑΒΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν ἐξ ταις ἑκαρχ. φρ. 16.—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΜΕΔΡΕΣΕΣ.

Κατοικία, εἰς ἣν θὰ ἔξων ἀνέτως δύο τὸ πολὺ οἰκογένειαι, καὶ ὑφ' ἣν στεγάζονται **διακόσια πενήντα ἄτομα**, ἰδοὺ ὁ **Μεδρεσέ**. Εἶναι ὁ πεζότερος ὄρισμός τὸν ὅποσον ἠδυνάμεθα νὰ δώσωμεν περὶ τοῦ θολωτοῦ αὐτοῦ ὅπερ κρύπτει ἐναλλάξ ὑποδίκους καὶ καταδίκους, ἐλαφροποινήτας καὶ βαρυποινήτας, κακούργους τῆς ἐξοχῆς καὶ κακούργους τῶν πόλεων, γέροντας, ἄνδρας, νέους καὶ τρυφεροὺς ἀκόμη μείρακας, φονεῖς, ληστὰς, λωποδύται, βιαστὰς, λησταποδόχους, παραχρᾶκτας. Ἐρχονται ἀπὸ τὰ τετραπέρατα τῆς Ἑλλάδος, προέρχονται ἀπὸ τὰ τετραπέρατα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀνήκουν εἰς τὰ πλέον ἀντίθετα ἐπαγγέλματα, τοὺς χωρίζουν ζῶναι κοινωνικῆς ἀτμοσφαιρας, ἀνήκουν εἰς ὅλας τὰς κλάσεις, καὶ ὅμως συνέρχονται ἐκεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὅχι μόνον ἠνωμένοι, ἀλλὰ σχεδὸν κολλημένοι, ἐναγκαλιζόμενοι καὶ ἐν ὕπνῳ καὶ ἐν ἐγρηγόρσει, συνοικειούμενοι εἰς βαθμὸν μεγαλείτερον παρὰ ἐὰν ἦσαν σύζυγοι, ἀδελφωμένοι ἐν τῇ συμφορᾷ, ἀδελφωμένοι ἐν τῷ ἐγκλήματι. Δὲν κινδυνεύουσι μόνον ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἀσφυξίας, κινδυνεύουσι καὶ ἐκ κοινωνικῆς ἀσφυξίας. Ἡ ἐξοχή των εἶναι ὁ πλάτανος, ἡ πόλις τὸ ρυπαρὸν προαύλιον, καὶ κατοικίαι οἱ ρυπαρώτεροι θόλοι. Τὸν αὐτὸν καθ' ἡμέραν ὀρίζοντα, ἡ αὐτὴ κουβέρτα, τὰ αὐτὰ πρόσωπα, ἡ αὐτὴ κουραμάνα, ἡ αὐτὴ ἀργία. Εἶναι ἄνθρωποι ἢ κτήνη; Εἶναι κτήνη ἢ φυτὰ; Εἶναι φυτὰ ἢ λίθοι;

Ἡ συνήθεια, βαρὺς κύλινδρος κρητῶν αἰχμάλωτον τὴν θεότητα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐντὸς τοῦ Μεδρεσέ, εἶναι τὸ δραστικώτερον κατευναστικὸν καὶ τῶν μᾶλλον ἀνταρκτικῶν νεύρων. Τὸ ὅπιον, ἡ μορφίνη, τὸ χάσις, ὁ λινόςπορος εἶναι μηδενικὰ πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς φυσιολογικῆς δυνάμεως. Καὶ ἔπειτα ἡ συνήθεια ἔχει

δορυφόρον τὴν μωρὰν ἐλπίδα, ἀμφοτέραι δὲ ὑφαίνουσι τὰ σάββανα τῆς ὑπάρξεως μετὰ τὸ μειδίαιμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν ἀναισθησίαν ἐπὶ τῆς μορφῆς. Ἴδετε τὸν ὑψηλὸν ῥωμακλέον μετὰ φθορίταις ἀμφοτέρωθεν νησιώτην. Εἶναι καταδικασμένος εἰς δεκαοκταετὴ εἰρητὴν· παρήλθον τὰ ὀκτὼ ἔτη καὶ εἶναι ὁ καταδίκος πεντηκοντούτης· θὰ παρήλθουν καὶ τὰ δέκα· ἐν τῷ μεταξὺ θὰ δοθῇ ἴσως χάρις· θὰ κερδίσῃ τρία ἢ τέσσαρα· θὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀρθροϊτικὸς κατὰ τὸ ἥμισυ· ρησιμικὸς κατὰ τὸ ἐν τρίτον· ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ θεραπευθῇ. Θὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά του· θὰ πλουτίσῃ· θὰ ἐκδικηθῇ· θὰ κάμῃ· θὰ δειξῇ.

Ἴδοὺ ὁ ἄνθρωπος· μωρὸν τὸ ὅποσον γελᾷ ἢ τροφός του Ἐλπίς, ἐπιδεικνύουσα αὐτῷ τὴν σελήνην, ἦν μετ' ὀλίγον θὰ ἔχη ἐπὶ τῆς λευκῆς ποδιᾶς του!

* * *

Τὸν ἐπεσκέφθην προχθὲς τὸν *Μεδρεσέν*. Εἶδα τὴν περὶ χριτῶν ἀναφορὰν τῶν καταδίκων πρὸς τὸν *Ἐκλαμπρότατον* ὑπουργὸν καὶ ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκδράμω μέχρι τῆς ροβερῆς σπηλαιοφωλεᾶς των. Δὲν εἶναι τόσφ τρομακτικὴ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐξῶθεν μάλιστα ἔχει ἱλαρὰν τὴν ἐπιφάνειαν. Καὶ τις Κωνσταντινουπολίτης, μετὰ τὸν ὅποσον διηρχόμεθα προχθὲς ἐκεῖθεν, ἠπόρησεν ὅταν τῷ εἶπον ὅτι εἶναι αὐτὰ φυλακή.

ὦ! καὶ ἂν εἰσῆρχετο ἐντὸς κ' ἔβλεπε τὸν θεόρατον ἐκεῖνον Πλάτανον, πληροῦντα ὅλον τὸ προαύλιον, προκύπτοντα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους βαρὺν καὶ μονοστέλεχον εἰς ὕψος ἐνὸς περὶπου μέτρου, εἶτα δ' ἐκπέμποντα ὡς ἀθλητὴν ἔχοντα τεταμέναις τὰς χεῖρας καὶ κρατοῦντα ὀγκώδη βάρη δύο πλγκίους κλώνας ἐν ὠραίᾳ ἀγκάλῃ διανοιγομένους ὡς δύο γίγαντος βραχίονας, ἕνα πρὸς βορρᾶν καὶ τὸν ἄλλον πρὸς νότον, βραδέως ὑψουμένους καὶ σχηματίζοντας εἰσὸν εἰς δύο μεγαλοπρεπῆ δένδρα, καὶ ὅποια ἔπειτα πάλιν ἀναμιγνύουσι τοὺς κλώνας καὶ τὸ φύλλωμά των, καὶ ἀποτελοῦσι τὸν ἕνα, τὸν μέγαν, τὸν

ὄνομαστόν τοῦ Μεδρσεῖ πλάτανον, τὸν παρήγορον τῶν καθειρομένων, τὸν μέγαν εὐεργέτην τῆς κρύπτῃς ἐκείνης, τὸν ἄμισθον καθαρὴν τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸν ἀειθελῆ τῶν δυστυχῶν παράκλητον. Εἰσέρχεται ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ πλατάνου ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἰς τὴν ὑπόγειον ἐκείνην ζώνην καὶ χύνει τὴν πρασιναῖα του, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν σικίαν του. Τὸ θέρος ὑπὸ τὴν δρῶσον ἐκείνου δαμάζεται ὁ καύσων καὶ τὸν χειμῶνα τὸ κολοσσαῖον ἀνάστημα τοῦ δαμάζει τὸ ψῦχος καὶ τοὺς ἀνέμους. Τὸ προαύλιον τὸ μετασχηματίζει εἰς πλατεῖαν, ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁποίας δύο ἀντιμέτωπα κερφεῖα, κατέχοντα τόσον χωρὸν ὅσοι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν τοποθέτησιν δέκα φλυδανίων καὶ δύο τριῶν ἱμπρικίων, συναγωνιζόμενα καὶ μετ' ἄλλων, προσφέρουσι τὸ παυσίλυτον ποτόν εἰς τοὺς διακοσίους περιπατητικούς. Εἰς δὲ τὸ ἀνω πάτωμα τῶν φυλακῶν, αἰτίνας ἀποτελοῦσιν εἶδος γαλαρίας, ἀπλόνη δαφιλεῖς τοὺς κλάδους του οὗς σχεδὸν ὠθεῖ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν δωματίων, διανέμων πανταχοῦ ἴσον τὸ φύλωμα καὶ τὴν ζῶν του. Τίς οἶδε ποία χημικὴ συγγένεια ἀπεκατεστάθη μεταξὺ τοῦ πλατάνου καὶ τῶν καταδικῶν. Ἀροῦ τὰ δένδρα ἀπορροφῶσι τὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκπεύμενον ἀνθρακικὸν ὄξι, ὁ πλάτανος ἐτράφη ὑπὸ τῆς πνοῆς τῶν καταδικῶν· εἶναι τέκνον τῶν· εἶναι ἀδελφός των. Ἐπὶ τοῦ φλιῦ του εἶναι κεχαραγμένα τὰ ὀνόματα ὄλων σχεδὸν τῶν διελθόντων ὑπ' αὐτόν. Ἐπ' αὐθὲν του δὲ συνήθως ἀπλόνονται αἱ κάππαι των. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ φράσις :

— Τὴν κάππα μου σ' τὸν Πλάτανο ἐγὼ ἔχω κρεμάσει.

Φράσις ἐγκυμονοῦσα ἀπειλήν :

— Δὲν δυσκολεύομαι δηλαδὴ νὰ κῆμα καὶ ἄλλο ἐγκλημα.

Τὴν νύκτα — τί νύκτα — τὸ ἐσπέρας, περὶ τὴν ὄραν ὅταν κλειώνται οἱ κατάδικοι εἰς τὰς ὀπὰς των — καὶ μόνον τὸ φάντασμα τοῦ σκοποῦ περιπολεῖ, κατασκοπεῖον τὰ ἐκ κιγκλιδωτοῦ σιδηροπαράθυρου καὶ ἀνω καὶ κάτω καὶ ἐπιβάλλον εἰσπὴν παντοῦ καὶ ἐμποδίζον τὴν ὀρθοστασίαν καὶ καταναγκάζον τοὺς πτωχοὺς εἰς ἐξυπνον ὕπνον — τί ὄνειρα νὰ βλέπῃ ὁ πτωχὸς ὁ πλάτανος ἀπορροφῶν τῶν συντρόφων του καὶ μένων μόνος κατάδικος ἐλεύθερος ἐν τῷ προαυλίῳ. Τί νὰ λέγῃ τότε, πλάτανε, τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων σου, ὅπερ θὰ εἶναι ὁ μόνος παρήγορος θροῦς τῶν δυστυχῶν σου φίλων !

Ἦρξις τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν δωματίων ἐκ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς· ὑπάρχον δωμάτια μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὰ μικρὰ μάλιστα ἔχον 2 πήχεων πλάτος καὶ διπλάσιον μήκος. Ἐντὸς τοιοῦτου ἐκρατεῖτο ὁ Βελένδζας, πρὶν ἀφρωστῆσθαι καὶ μετενεχθῆ εἰς τοῦ Τριγγέτα, με πέντε ἄλλους. Καὶ ἦτον ἐκ τῶν εὐνοουμένων. Εἰς τὸ πλησίον εἶδα τὰ θύματα τοῦ Ζούρκα. Ἦσαν τέσσαρες ποιμένες, ἐν οἷς καὶ τσελιγγάδες, κατηγορηθέντες ὅτι ἦλθαν εἰς συνενόησιν μετ' τὸν Ζούρκαν, ὅταν πρὸ μηνὸς ἐδραπέτευσεν. Εἶναι ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα τῆς Ἀττικῆς. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν κομπάρος τοῦ Ράλλη, κομμάτῳ δυνάτος.

— Ἐξήνταδύο ψήφους ἔχω ἐγὼ μοναχός.

Τὸ ἔλεγε μετὰ τόσῃς ὑπερηφανείας, μεθ' ὅσῃς ὁ Τσιγγρός ὑπολογίζει τὰ ἑκατομμύρια του.

— Μὰ τώρα ποῦμαστε μέσα κἀνεὶς δὲν γυρνᾷ νὰ μᾶς ὀδῇ.

Ἡ ψῆφος διὰ τοὺς χωρικούς θὰ πῆ γενικὸ συγχωροχάρτι.

Μετὰ τῶν ποιμένων προεφυλακίσθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ φιλοσόφου χωρικοῦ Κόττου, τοῦ περιφήμου ἐκείνου γέροντος μετὰ τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα, τὴν ἐπιβλητικὴν εὐγλωττίαν καὶ τὰς ἐκκεντρικὰς περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπων ἰδέας. Ὁ φυλακισθεὶς υἱὸς του, ἀπὸ τῆς Κουκουδάουνας, ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ δῶρον τῆς εὐγλωττίας, εἶναι δὲ σφιδρὸς μακροκιστῆς.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 11 δωμάτιον συνδιαίτωνται ὀκτώ ἐντὸς χώρου τεσσαρῶν πήχεων, ὅπου δηλαδὴ οἱ κανόνες τῆς ὑγίεινῆς δὲν ἀφίνουν νὰ κοιμηθῇ οὔτε ἐνα.

— Τὴν νύκτα ἀπὸ τῆ βρώμα καὶ τῆ ζέστη πᾶμε νὰ κρεπάρομε.

Αὕτῃ ἦτο ἡ γενικὴ ὄλων φωνή.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 4 μάλιστα ἐξ πήχεων πλάτος καὶ διπλασίου μήκους κοιμῶνται **τρεῖς ἕνας**. Ἐφρίξαμεν φραντασθέντες τὴν ἀνθρωποστοιβάδα αὐτὴν. Ἡ ἐξουσία ἦτις τοὺς φυλακίζει καὶ τοὺς προφυλακίζει — πολλοὺς δὲ ἐξ αὐτῶν ἴσως καὶ θὰ ἀθώωσῃ — δὲν τοὺς δίδει οὔτε ὅσον χωρὸν κατέχει τὸ σῶμά των. Βεβαίως οἱ μισοὶ θὰ ὑπερτιθενται τῶν ἄλλων ἡμίσεων. Τί νύκτα εἶναι ἐκείνη ! Τριαντάνας ἀνθρωποὶ ἐντὸς ἐνὸς κοιτῶνος, ὅπου μάλιστα χωρεῖ μία κλίνη μ' ἐν τραπέζιον, με τόσον καύσωνα, ἰσόγειος, ἔχοντες ἐν καὶ μόνον παράθυρον δι' ἀναπνοῆν καὶ δύο τρύπακ ἐπὶ τοῦ θόλου, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι κατ' εὐφημισμὸν *σπγγίτας*, δι' ὧν δῆθεν ἀνανεοῦται ὁ ἀῆρ, ὡς μόνον δὲ σύντροπον τοῦ κολασμένου αὐτοῦ ὕπνου τὴν **βούτσην**, τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν ἐφεύρεσιν, τὸ βασανιστήριον, τὴν κατάραν, καὶ τὴν ἀναίδειαν !

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 15 τῶν αὐτῶν διαστάσεων κατὰ κεντὰ τριανταδύο· ἕνας παραπάνω· καὶ εἶναι εὐχαρῖστημένοι· διότι πέρυσι ἐρρίπτοντο ἐκεῖ **ἐξήντα** ζῶντες !

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 9, ἐλεεινὴν ποντικοφωλεῶν.

- Πόσοι κοιμάσθε ;
- Δέκα καὶ σκάνουμ' ἀπ' τὴν ζέστη.
- Τὸν ἄλλο μῆνα κοιμωμάστανε ὄλοι γυμνοί.

Εἰς ἐν τῶν ἐπάνω δωματίων παρατηρῶ μίαν πλευρᾶν τοῦ ταπεταρισμένην κοκκινόχρουν !

— Περὶεργος πολυτέλεια ! ἐσκέφθην ἐν τῇ μουπίξ μου. Πλησιάζω καὶ βλέπω τὸν τοῖχον κοκκινωδισμένον, ὡς νὰ ἐσφάγησαν ἐκεῖ μέσα βῶδια ! Καὶ πράγματι τὰ ἑκατομμύρια τῶν κορέων τοὺς ὁποίους σφαγιάζουσι κάθε βράδυ οἱ δυστυχεῖς κοιμώμενοι ἀφρῦκτως ἐνούμενα δύνανται ν' ἀποτελέσουν βοῦν !

Ὁμολογοῦμεν ὅμως ὅτι ὀλίγα δωμάτια πάσχουσι κορεΐτιδα· τῶν λοιπῶν ὄλων, ἦτοι τῶν πλείστων οἱ τοῖχοι εἶναι προσφάτως ἀσβεστοχριστοί, λάμποντες ἐκ καθαριότητος.

Τὸ καλοκαίρι ἡ ζέστη, ἡ δυσωδία καὶ οἱ κορέοι· τὸν δὲ χειμῶνα τὸ **μπογάζι**. Οὕτω λέγεται τὸ βῆμα ὅπερ σχηματίζουν ἀντιμέτωποι σιδηρεῖ θύραι κιγκλιδωταί, ἀνοικταὶ γέφυραι ὄλων τῶν ἀνέμων, ἀναποκρινόμεναι πρὸς τὴν ὑπαίθριον ἀτμοσφαῖραν.

Ἐπὲρ τοὺς ἐξήκοντα κατοίκους τῶν δωματίων μ' ἐκὼ κλωσαν νὰ με παρακαλοῦν νὰ γράψω :

— Ἀμὰν γὰρ μὴ δὲζαμόπορτα !

Ὁλίγων ταλλήρων ἐξόδον πρόκειται νὰ σώσῃ τόσους δυσ-

στυχεῖς ἀπὸ τοὺς ὀδυνηροὺς βρευματισμοὺς τοὺς ὁποίους φέρει μαζί του τὸ ἀναθεματισμένον *μπογάζι*.

Διὰ νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εἰσκουσθῶμεν, διὰ τὴν **δζαμόπορταν** αὐτὴν ἀποτεινόμεθα πρὸς τὰ φιλόανθρωπα εἰσθήματα τοῦ τε ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κ. Νομάρχου.

Τοιαυτὴ ἡ κατοικία των· κατοικία ἦτις τοὺς ἀφαίρει καθημέραν μῦρια ἐκ τῆς ζωῆς των, μέρας ἐκ τῆς ὑγείας των. Καὶ πάλιν πρέπει τις νὰ θυμῶσθαι τῶν ἑλληνικῶν βουρῶν τὸν ζωντανὸν ἀέρα, τὸν ὅποιον θὰ ἔχουν ἐναποθηκεύσει μέσα των εἰ ἀνθρώποι αὐτοὶ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντλούντες δύναμιν σύρουσι τὸν βίον των ἐπὶ τοῦ ῥυπαροῦ πατώματος καὶ ὑπὸ τὸ θολωτὸν φάνωμα τοῦ *Μεδρσεῖ*. Ἄλλοι, ἀσθενεστέρως κρᾶσεως, θὰ ἦσαν πρὸ πολλοῦ πτώματα ! Ἡ τροφὴ των εἶναι ἀπαισιωτέρα τῆς κατοικίας των. Μία κουραμάκν κάθε δύο μέραις καὶ 1,20 δραχμὴ κατὰ μῆνα, ἦτις ὅταν τὸ ψῶμί εἶναι ἀκριβώτερον ἐκπίπτει καὶ μέχρι 65 λεπτῶν. Ὅσοι ἔχουν χαμοδόν, βλέπουσι τὸν μῆνα ἀπαξ ἢ δις ὀλίγον κρέας, ὅσοι κατεστράφησαν οικονομικῶς ἐν τῇ φυλακῇ, ὅσοι εἶναι ξένοι, ὡς τὸν Ὁθωμανὸν Σερικ, τὸν κατὰ φαντασίαν δολοφόνον τοῦ κ. Σκαλιέρη, οὗτοι πρέπει ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τὴν ἡμίσειαν ὀκτῶν κουραμάκνας. Ἡ Πολιτεία τοὺς λέγει καθαρὰ :

— Ἡ ποιηὴ μου εἶναι αὐτὴ· θὰ σᾶς πεθάνω μετὰ ξερὸ ψῶμι, με μολυσμένον ἀέρα, με μπογάζι.

Ἡ ἐνδυμασία των ἀνθραμιλλάται πρὸς τὴν τροφήν καὶ τὴν κατοικίαν.

Ἡ πολιτεία φροντίζει καὶ διὰ πλουστικά. Διότι τὸ ῥωμαϊκὸ κατὰ τύπους — μὴ σας μέλσι — εἶναι ὑπερτέλειον· ἀλλὰ κατ' οὐσίαν εἶναι ὁ ἀντίπορος . . . τῶν τύπων· Οἱ μὴ καθαρζόμενοι ἐν ταῖς φυλακαῖς λαμβάνουσι 50 λ. κατὰ μῆνα. Ἄλλ' οὔτε αὐτοὶ λαμβάνουσι ταῦτα, ὡς με εἶπαν οἱ φυλακισμένοι, οὔτε οἱ ἐντὸς πλυνόμενοι ἔχουσι τακτικὸν καθαρισμόν ἐνδυμάτων. Μόνον ἀπαξ τοῦ ἔτους λαμβάνουσι οἱ κατάδικοι ἐν ὑποκάμισον. Πολλοὶ ξένοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι γυμνοί, μένοντες ἐξ ἐντροπῆς εἰς τὰ δωμάτια των κατάκλειστοι. Τὸ ὄνομα τοῦ Κατσίμπαλη ἀναφέρεται ὑπ' ὄλων τῶν καταδικῶν μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ἠκούσαμεν ὅτι ἐν Κερκύρῃ ὑπάρχει ἐργοστάσιον, ὅπου ὑφάινονται καὶ κατασκευάζονται ὁμοιόμορφοι ἱματισμοὶ καταδικῶν. Οἱ Μεδρσεῖνοι δὲν εἶδον ἀκόμη τοιαῦτα ἐνδύματα. Τί γίνονται ; Τίς τὰ χαρματορῶγει ; Ἄναφρομεθα καὶ ἐνταῦθα εἰς τὸν κύριον ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶναι ἀνάγκη ἄρα γὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς τροφῆς των ;

Ἄν ὑπάρχῃ συγγένεια μεταξὺ ὕλης καὶ πνεύματος, μεταξὺ τῶν φαινομένων καὶ τῶν ἐκδηλώσεων ἐκείνης καὶ τούτου, τότε ἡ καταστάσις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ οἱ Ἴατροὶ ὀνομάζουσι *ἀναίσθησιαν*.

Μεταξὺ πλήθους φρονέων εὐρεθεῖς, τοὺς ἠρώτησα :

— Δὲν μπορούμε νὰ μερέψουμε λίγο ἐμεῖς οἱ Ῥωμαῖοί ; Νὰ μὴ σκοπτόνομε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ;

— Ἀμ' αὐτὰ τὰ πράγματα, μοὶ ἀπήνησεν εἰς, γίνονται σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ !

Ἄλλον, διαπραχέντα φόνον.

— Καὶ πῶς τὸν ἔκαμες τὸν φόνον ; ἠρώτησαμεν.

Ἄντ' αὐτοῦ ἀπαντᾷ δεύτερος, φρονεὺς καὶ αὐτός :

— Οὐμ, λίγο πιόμενος θὰ ἦτανε !

Μόλις εἰς κρεσπῶλις χωρικός, μοὶ ἔδωσεν εὐσπλαγχνωτέρην ἀπάντησιν εἰς ἀπολογίαν τοῦ φόνου του.

— Σ' ἀφίνει, λέγει, ἦσυχον ὁ Σατανᾶς ; Ὅταν ἐρχονται οἱ ποιμένες καὶ σοὺ ἀρπάζουσι τὰ πράματά σου καὶ σοὺ ἀφαιροῦν τὴν περιουσίαν σου ;

Παρετήρησα πολλοὺς ἐκ τῶν διαπραχέντων φόνον τὰς ἡμερωτέρως ἔχοντας φυσιογνωμίας, ἐνφ' οἱ λαποδύται διακρίνονται διὰ τὸ κίτρινον τῆς χροῖας καὶ τὸ κκοῦργον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Εἰς ἕνα, διαπραχέντα φόνον, με ὠρτίους γλυκεῖς ὀφθαλμούς, κανονικωτάτην φυσιογνωμίαν, λεπτόν εὐγενῆ μύστακα, ἰλαρωτάτην μορφήν, ἠναγκάσθην νὰ παρατηρήσω.

— Ἦσο σὺ γὰρ φόνον ἢ γὰρ νὰ κῆνης μετὰ τὴν εὐμορφία σου θραῦσι σ' τῆς γυναίκης ;

Εἰς νεώτατος, σχεδὸν ἀδυσσινὸς τὸ χροῶμα, μελαψός, τοὺς πλέων στίλβοντα ὀφθαλμούς, ἀφ' ὅσους ποτε εἶδα, δυναμένους ἐν τῷ σκότει ν' ἀντικαταστήσωσιν λαμπτήρας ἀπὸ πετρέλαιον, σκουροφόρος, ἐπλησίασε καὶ με φωνὴν λεπτήν ὡς βίνης ἤρξατο νὰ ἐκλήθῃ εὐγλωττίαν ἀκωνίσιστον με φρασεολογίαν πολὺ ἑλληνίζουσαν, ἐλεγειαζῶν περὶ τῆς ἀνθητικότητος τῆς κρατούσης ἐν τῷ Μεδρσεῖ, τὸν ὅποιον ὠνόμαζε *βόροθρον* τῆς ἰδέας καὶ εἰς ἠθικῆς.

— Ἐμπήκα, μᾶς ἔλεγε, ἐδῶ χωρὶς νὰ ζεῖσω τίποτα, ἐδῶ μέσα ἐμαθὸν τὸν φόνον, τὴν ληστειάν, τὴν μοιχείαν, τὴν συκοφαντίαν. . . .

Καὶ ἄλλα κῆρητα ἐγκλήματα.

— Καὶ γιατί εἶσαι μέσα ; τὸν ἔρωτῶ . . .

— Γὰρ βιασμόν.

— Αὐτὸ βέβαιον θὰ τὸ εἶχες ἀπ' ἐξω μαθημένο.

Τὸν ἔρωτῶ πάλιν :

— Καὶ τί ἔκαμες ἐξω ;

— Ἦμουσι δάσκαλος !

Εἰς αὐτὸ τὸ *δάσκαλος* ! ἀντὶ νὰ παγώσῃ αὐτὸς, ἐγὼ ἐπαύωσα, φραντασθεῖς ὅτι πολλοὶ καθ' ὅλα συναδέλφοί του — ἄλλ' ἐπιτηδειότεροι ὥστε νὰ μὴ συλληφθῶσι — εἶναι ἐξω τοῦ Μεδρσεῖ, καὶ ἄλλοι εἶναι μεγαλόσχημοι, διευσθύνοντες τὴν παιδείαν καὶ ἐπαγγελλόμενοι νὰ ἀναθρέψουσι τὰ τέκνα μας χριστιανικῶς καὶ ἑλληνικῶς !

Ἦτο παράδοξος ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δασκαλοκαλοῦντος αὐτοῦ ὅτι τὰ ἐμαθὸν ὄλα, ὅτι ἔγινε τέλειος κκοῦργος καὶ ὅτι ὅταν βγῇ πρῶτος τοῦ θὰ πιάσῃ θὰ εἶναι ὁ Εἰσαγγελέως.

Διὰ τοιαύτας φύσεις τὸ σύστημα τῶν κελιῶν δὲν εἶναι προτιμώτερον ;

Καὶ ἐπειτα ὅπως ὑπάρχει ὁ Κάνθραος διὰ τοὺς εὐλογιῶντας, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄλλος Κάνθραος ἐναντίον τῶν ἠθικῶν μολυσμάτων.

Ὁ νεαρός αὐτὸς κατάδικος, ἐν ἡδύνατο νὰ ἀναπλασθῇ ἠθικῶς, ὅ' ἀνεδεικνύετο ἐκ τῶν δεξιωτέρων πνευμάτων.

Ποῖον θὰ εἶναι τὸ δημοσιογραφικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐν τῷ Μεδρσεῖ ;

Δὲν θέλω νὰ χρωθῶ εἰς γενικὰς θεωρίας περὶ φυλακῶν ;

ούτε να εξενέγκω άνεργούς τους πάθους, γνωρίζων πολύ καλλή την μετάρρυθμιστικήν χωρητικότητα του βραχίονου.

Αλλά δύο τινα πρώτιστα, στοιχειώδη, κυμαινόμενα ταξί ανθρωπισμού και ζωισμού, δύνανται νομίζω να ιρθώσιν ύπ' όψιν ύπό της κυβερνήσεως και ύπό της κοινίας.

Α'. Το περί άραιοσεως, ην επρότεινε πρό καιρού, άλλ' νεν αποτελέσματος εκ μερους της διοικητικής αρχής, ό πιμελέστατος και λίαν φιλότιμος ιατρός των φυλακών κ. Παπαθασιλείου. Αυτό το ανθρωποστοίβαγμα πρέπει να παύση. Ο κ. Πρωθυπουργός και ό κ. ύπουργός της Δικαιοσύνης βεβαίως δέν θά επεσκερήθησαν τας φυλακάς· άλλως θά έλάμβανον μέτρα φυλακας ύποδικών και καταδικών δέν πρέπει να είναι ανθρωποκτόνοι· άλλως, ως ένομασθούν φυλακκή θανατική. Και τοιαύται είναι.

έν γνωρίζομεν τί κάμνει ή Έταιρία των φυλακών, τί γίνεται ή ήγεμονική ύπό των έφημερίδων άγγελθείσα διαταγή του Τσιγγρού· εις τί καταγίνονται οι επί τούτω πεληθόντες εις Εύρώπην. Προσωρινώς όμως προτεινόμεν την άπόσπασιν τούλάχιστον έβδομήκοντα ατόμων, όλων δηλαδή των ύποδικών και τών περιορισμών αυτών εις τας νέας φυλακάς Γερμανιά, πλυσίον του άγιου Κωνσταντίνου, όπου κρατούνται (ακράτητοι) οι Βελενδζισται. Περί φυλακών Αιγίνης ουδεις λόγος, διότι όλοι οι φυλακισμένοι τας τρομάζουν πλειότερον του Παλαμηδίου. Όσοι πάνε εκεί, σιραβόονται.

Β'. Η τελευταία όλων των φυλακισμένων προς έμε σύχη των ην αν ήτο δυνατόν να έχουν μερικα βιβλία να διαβάζουν, να περνουνε τον καιρό των.

Εις τούτο επικαλούμεθα όχι την συνδρομήν της Κυβερνήσεως, αλλά της κοινίας. Όπως δε τελεσφορήση ή επίκλησις αύτη, καθιστάμεν την έφημερίδα ήμων κέντρον δωρεών βιβλίων, δι' άν επείτα θά γίνη δυνατή ή σύστασις δύο μικρών Βιβλιοθηκών εις του Μεδρεσε και του Κόκλα. Τα δωρούμενα δέν είναι ανάγκη να είναι κατηγήσεις μόνον και αναγνωσματικά, άλλα και μυθιστορήματα διακεκριμένων ήθικολόγων μυθιστοριογράφων και δημώδους έπιστήμης βιβλία και ιστορικά και φιλοσοφικά εύληπτα και παιδαγωγικά. Κατάλογος των δωρουμένων βιβλίων θά δημοσιεύηται εκάστοτε δια του Μή Χίνεσαι.

Η άποστολή δύναται ν' αρχίση από της αύριον. Έκαστος επιστέλλων θά λαμβάνη έντυπον απόδειξιν εκ του Γραφείου.

Καλιεθάν.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Και πάλιν ό βασιλεύς επανήλθεν εις Λονδίνον, και πάλιν θά άναχωρήση εις Παρισίους, και πάλιν εις Λονδίνον, και πάλιν εις Παρισίους. Διασκεδάζει ό Μεγαλειότατος!

Τώρα, ότε και ή Έλλάς θά λάβη μέρος εις την έν Αιγύπτω συστηθησομένην επιτροπήν προς έλεγχο των εκ της πυρκαϊζής ζημιών, πιστεύομεν όλοι οι Έλληνες ν' άποδειχθούν καύμανοι.

Έχομεν ένα κόμητα, τον Δέ-Κάστρον, και τρεις πρίγκηπας: τον πρέσβυν μας έν Παρισίους κ. Μαυροκορδάτον, τον Δήμαρχον κ. Σούτσον, και τον . . . κ. Αθερινόπουλον.

Ηξεύρετε ότι έχομεν πάλιν κομήτην, ό όποτος φαίνεται και την ήμέραν, και φαίνεται μάλιστα πλάι πλάι με τον ήλιον.

Αί τελευταίαι έφημερίδες αναφέρουν ότι ή ούρά του ήτο όρατή με μαυρισμένα γυαλιά την 17ην Σεπτ. έν Μαδρίτη και έν Νικαία.

Μερικοί λοιπόν θέλουν να πουνε ότι οι άνυπόφοροι κάυσωνες των ήμερών αυτών προέρχονται εκ του μετεωρολογικού αυτού φαινομένου, διότι πλην του κάυσωνος του ήλιου έχομεν και τον κάύσωνα του κομήτου!

Όταν περσση και από τον 'δικόν μας τον ήλιο ό κομήτης, θά παρακαλέσωμεν τον κ. Κοσονάχον να τους ξεχωρίση καθάλα δια το σκανδαλώδες του παρ' φύσιν αυτού θεάματος!

Έπι τέλους αι φωναί μας ήρχισαν να πλάνουν τόπο· πρώτη ή Στακ και κατόπιν — μέγα θκύμα! — ή Νέα Έφημερίς εξεχώρισαν εις ιδιαιτερον τοπειον, ή μία πεζή ως ειπικι με τον φυσικώτατον τίτλον: «Αρίζεις και άναχωρήσεις», ή Άλλη, φύσει ήλιοκνδυλική, ύπό την επιγραφήν κοινωνικά διάφορα, όλους τους άδιαφόρους πηγαίνοντες άνθρώπων δια την παρουσίαν των οποίων ουτε οι ίδιοι ένδιεφέρονται. Έλπίζομεν το μέτρον να γενικευθη, ώστε να μη βλέπωμεν μεταξύ δύο ειδήσεων περι του μεθοριακού ζητήματος και την άφιξιν του κ. Μωροπούλου, ή την άναχώρησιν της κ. Βλακοπούλου.

Δέν ειξεύρετε πόσον ένθουσιαζόμεθα δι' όσας έτυχε περιποιήσεις ή δια την νευπήγησιν των θωρηκτών επιτροπή μας ύπό των λόρδων του Ναυαρχείου έν Λονδίνω. Τίποτε παράξενον να κάμουν και τους 'δικούς μας λόρδους.

Και πάλιν οι καλόγηροι!.. Δύο κατηγορούνται έν Ζακύνθω επί φόνω, και εις επί βιασμη όκταετούς κόρης. Τι καλλ, αν ή λαιμητόμος εκκμνε περιοδείκν και δια τ υς καλογήρους!

Απόψε και ό καλός Πειραιεύς θά άξιωθη Έλληνα δραματικών, τέχνης και δυνάμειος οίος ό Λεκατσός. Ο Πειραιεύς, όστις είναι των Αθηνών ό παραδοϋχος καθαλιέρος, πιστεύομεν ότι θά εκτιμήση τον καλλιτέχνην μας μετά της αυτης θερμότητος μεθ' ής και ή κυρία του—χι Αθηναι.—Απόψε θά δώση τον Χάμλετ και αύριον τον Οθέλλο. Προμηνύεται συρρόη εκτακτος, διότι Πειραιώται και Πειραιώτισαι μες εφραχν πρό πολλού τ' αυτηα μας: «πότε θά τον ιδούμε κ' έμεις τέλος πάντων.» Θά καταθούν και πολλοι Αθηναίοι, μεταξύ άλλων όνομαστί ό κ. Χητσόπουλος και ό κ. Πατρίκιος. Εύγε!

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

(ΤΟΥ ΕΙΣΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΑΝΟΚΡΙΤΟΥ).

Ι

Την πρωίαν της πέμπτης Σεπτεμβρίου οι κώδωνες πάντων των έν Τεργέστη ναών, επλήρουν την ατμοσφαιραν με τους θορυβώδεις και συγκεχυμένους αυτών ήχους, τα δε τηλεβόλα των προσομοούντων πελεμικών σκαφών και του φρουρίου της πόλεως άνήγγελλον βροντώδως την άφιξιν του αυτοκρατορικού οικου εις το Μιραμάρ. Ως δε να μη ήρκουν τα βαρύηχα ταύτα όργανα όπως φέρωσιν εις τας ακοάς των αστών της εμπορικής πόλεως το επίσημον άγγελμα, και ό ουρανός συγκατέμιξε τη γενική βοή τας ίδιας βροντάς!

Εις την ώραίαν δενδροφυτευμένην πλατεϊαν, παρ' τον σταθμόν του σιδηροδρόμου, την όποιαν περιβάλλουσι τας μέγιστα και μάλλον καλλιτεχνικά της Τεργέστης μέγαρα, συνέρρεον από πρωίας χιλιάδες λαού. Έν τω κέντρω αυτης και κατ' άντικρυ της προσόψεως του σιδηροδρομικού σταθμού ειχε στηθη χρυσότευκτος θρόνος, και επί της κορυφής αυτου ό δικέφαλος της Αυστρίας άετός, ύπό τας πτέρυγας του όποιου έμελλε να σταματήση μικρόν ή αυτοκρατορική οικογένεια.

Κόραι λευχειμονούσαι πλείονες των Χαρίτων και των Μουσών, κυκλοτερως ίσταντο παρ' την θύραν δι' ής έμελλον να διελθωσιν οι άναμενόμενοι ξένοι. Δύο τούτων εκράτου πολυτίμους άνθοδέσμας να τας προσφέρωσιν εις την μελάγχρουν Αυτοκράτορα και την ξανθήν διάδοχόν της. Παρ' τους λευκούς αυτους μαργαρίτας ήσαν παρατεταγμένοι οι κομψοί και εύσταλεις αξιωματικοί του αυστριακού στρατου, όμνύοντες όλοι εις το όνομα του Φραγκίσκου. Εύρύτερος κύκλος εξ επισήμων πολιτών συμμετείχε της λαμπράς αυτης παρατάξεως, ένθ' το Δημοτικόν συμβούλιον, προϊσταμένου του Δημάρχου, άνέμενε τον Αυτοκράτορα έν τη αίθούση του θρόνου, όπως προσφέρη αυτω τας κλειδας της πόλεως και την άφοσίωσιν των συμπολιτών του. Παρ' τας πλευράς του θρόνου άμφοτέρως ειχον στηθη εξέδρα (tribunes) άτινα κατέλαβον προνομιοϋχοι κυρίαί και χωρικά τινες φέρουσαι ιδιόρρυθμον ιματισμόν (costumes) και ποικίλλουσαι ούτω άπελως την όλην μεγαλοπρεπή εικόνα... Περί την εκλεκτήν αυτην πλειάδα των καλλονών και των αξιωμάτων ίστατο ό πολυς λαός, ό ισχυρός λαός, καθως περί την όσφυν θηριοτρόφου φοβερός βόας όστις τον περιπτύσσεται, άλλα και τον πνίγει!

Όξυ σύριγμα ήχηρότερον πνιτός προστάγματος, απέσπασε των μυρίων αυτου διαλογισμών άπαν εκεινο το πλήθος, και συνεχέντρωσε—καθως ό μηχανικός το ήλεκτρικόν του φως εις έν σημειον—όλων τα βλέμματα προς το μέρος όθεν ήκούσθη ό συριγμός. Ητο ή άμαξοστοιχία ή κομίζουσα τον αυτοκρατορικόν οικον. Αί διόπτραι από των μεγάρων της πλατείας έλαβον την διεύθυνσιν, το δε πλήθος ετοποθετήθη εις τας επικαιροτέρας θέσεις όπως ίδη τον Αυτοκράτορα—Επειτα άκινησία, συγκίνησις, νεκρική σιγή!

Αλλ' ιδού ό Αυτοκράτωρ ύψιτενης, εύρύστερνος, εύλύγιστος κρατών εις τον βραχίονά του την ώραίαν, άλλ' ιδιότροπον Έλισάβετ, εμφανίζεται εις την θύραν προ

Τα βασίνα του Βασιλάκη Αραμπή. Όταν επρόκειτο έν Καίρω να παραδώση το ξίφος του ό μέγας Αιγύπτιος εις τον στρατηγόν Λόου, ήρώτησεν αξιωματικόν εις την ύπηρεσίαν του Αντιβασιλέως άν επρόκειτο να το παραδώση άνευ όραν. «Ναι», του λέγει, ό Δουλιέρ βέης, «παραδίδεσαι εις την επείκειαν της Αγγλίας».

Ο Αραμπή τότε αρχίζει να γίνεται Ρωμηός και να θέλη να βάλη λόγον άλλα Κωσταρήτορας. «Όλοι οι άνθρωποι, αρχεται λέγων μετά κόμπου, είμεθα άδελφοί», εις το άδελφοί όμως αυτό ό υπερήφανος στρατηγός Λόου του κάθει τον βήχα. Κατόπιν ψιθυρίζει εις τον Δουλιέρ βέη: «Ειπέ του στρατηγού ότι εγώ καλομεταχειρίσθηκα όλους τους αιχμαλώτους.» Ο Λόου τον διεβεβαίωσε ότι θά τύχη όλων των περιποιήσεων έως ου τον παραδώση εις τον στρατηγόν Ουέλσελεύ. Μετά την άφιξιν αυτου, τον παρέλαβεν ό στρατηγός Ουίλσον εφ' άμάξης να τον οδηγήση εις τα Ανάκτορα Αβδίν. Καθ' όδον έχαιρετούσε τα πλήθη, άλλ' άμα ειδεν ότι κάμεις δέν τον άντεχαιρέτα, τραβήχτηκε μέσα καταθυμωμένος. Αυτά έχει ό κόσμος, κύριε Αραμπή.

Τι άφεντάνθρωποι αυτοί οι Ινδοί. Έν Καίρω οι Ιθαγενείς τους ρίχθησαν, τους επλήρωσαν θωπειών και τους εφέροντο ως προς Μωαμεθανούς άδελφούς. Οι Ινδοί όμως τον χαβά τους διαμαρτύρονται ότι δέν είναι Μωαμεθανοί, άλλα Έγγλέζοι. Περί αυτών ήλιπζεν ό καυμένος ό Αραμπή ότι θά έλειποτάκτου εις την σημαίαν του.

Έχομεν μέγαν σεβασμόν εις την γνώμη του κ. Λειθαδά της Κλειούς, β, τι άφορξ τα γραμματολογικά, ιδίως το περί γλώσσης ζήτημα. Αλλά τι να κάνωμεν όταν εις δύο κατα συνέχειαν φύλλα, έν τω ένι μεν συμβουλεύει τους μεταφραστάρ να μιμηθούν τον κ. Βικέλλαν και να μεταφράζωσι τους ξένους κλασικούς έν τη δημώδει γλώσση έν δε τω άλλω φύλλω υπερεπαινει τον κ. Αφεντούλην και συμβουλεύει τους μεταφραστάρ να ακολουθώσι το παράδειγμα του μεταφραστου της Μαρίας Στουάρτης, ήτοι μεταφράζοντες εις την καθαρεύουσαν καθωμιλημένην; Ε, τι να κάμωμεν;

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Σκέψις ενός περι του Ιατρού του: — Τι να σες πω; προτιμώ την άρρώστια μου από τον γιατρό μου.

Αν θέλετε, μάθετε και πόσα παράσημα έχει ό Βίσμαρκ. Ως τώρα τα ειχε σαράντα τέσσαρα, έχάτως έλαβε και το Ιαπωνικόν του Χρυσανθέμου και έχει το όλον 45. Ένώ ό κύριος Δεληγιάννης μας τα έχει . . . δεκατρία!

του ἀλαλήτου εκείνου πλήθους, και έπεται αυτοίς τό νεαρόν ζεύγος τών άετιδέων! Έν ούρά δυνάμεις πολλών βρυχωμένων λεόντων κατεπύκνωσε τήν πλατείαν όλόκληρον και διεχύθη ανά τās όδους τής Τεργέστης. Πάραυτα αι δύο άντιπρόσωποι τών λευκών νηρηίδων προσέφερον τās άνθοδέσμας εις τās βασιλίσσας των, οι αξιωματικοί τό ξίφος αυτών, οι πολιτικοί άρχοντες τήν πίστιν των, ο Δήμαρχος τήν άφοσίωσιν του λαου του, και ο λαός τās ένθουσιώδεις αυτου ζητωκραυγās, έν μέσφ τών όποιων έπιβασα τών ιδίων άμαξών ή αυτοκρατορική οικογένεια διευθύνη εις τήν Έκθεσιν.

II

Παρά τούς πόδας τής ποντοδρόγου και καταφύτου τοποθεσίας του «Άγίου Ανδρέα» ιδρύθη τό μέγα κατάστημα τής τεργεστιαίας Έκθέσεως μετά τών παραρτημάτων αυτου. Η Τεργέστη από Λεοπόλδου του πρώτου μέχρι Φραγκίσκου του πρώτου διήνυσεν ήμίσειαν όλην έκκονταετηρίδα υπό τό αυστριακόν σκίπτρον. Εις άνάμνησιν τής ήμέρας, καθ' ην προσέφερον έκουτην υπό τήν προστασίαν του Αψβουργικου οικου, και εις ένδειξιν τής ευδαίμονιας μετ' αυτου συμβιώσεως κατὰ τόν λοιπόν χρόνον, φκοδόμησε τήν Έκθεσιν παρά τήν μαγικήν παραλίαν, και ένεκενίσασεν αυτήν, πρωτοστατούντος του αδελφου του Αυτοκράτορος Λουδοβίκου.

Η Έκθεσις τής Τεργέστης, μ' όλας αυτης τās έλλείψεις, και ως περιέγον και ως περιεχόμενον δεν δύναται ή να έπισύρη τήν έκπληξιν και τών θαυμασμών του έπισκέπτου, μανθάνοντος ότι τὰ κολοσσαία αυτης ιδρύματα, πολλά άλλα παραρτήματα της, οι προς αυτην άγγονας άμαξίτιοι δρόμοι και ίπποσιδηρόδρομοι, τὰ πλείστα και ποικίλα τό σχήμα και τόν χρωματισμόν ζενοδοχεία, καφφενεία και άλλα εργαστήρια έν τω εύρυτάτφ αυτης χώρφ, ή διαχάραις ίκανών οδών καθ' όλην τήν δεινδρόφυτον άνωφέρειαν τής γοαρικής αυτης τοποθεσίας, ο ήλεκτρικός φωτισμός της πλουσιώτατος, αλλά πρό πάντων ή έπιχωμάτωσις πολλής θαλασσίας έκτάσεως, εφ' ης τό μέγα οικοδόμημα ιδρύται, συνετελέσθησαν εις τό άπιστευτον χρονικόν διαστημα τών εξ μηνών. Ο μικροσκοπικός αυτός χρόνος δεν έπιτρέπει ήμιν να λαλήσωμεν ούτε έκθύμως ούτε έν άντιπαρβολή προς άλλας εθνικας, πολλώ δε μάλλον διεθνείς εκθέσεις: και όμως μετά τήν παγκόσμιον του 1873 έν Βιέννη ή τεργεστιαία Έκθεσις πανθομολογείται ως πολλου λόγου άξία.

Εις τρεις χιλιάδας άνήλθεν ο αριθμός των έκθετών: άλλ' ειτε διότι ή Αυστροουγγαρία ύστερεί των άλλων κρατών, και ως φύσις και ως βιομηχανία, ειτε διότι προς τήν Τεργέστην δεν διάκεινται ευμενώς οι λοιποί λαοί του αυστριακου κράτους, ή Έκθεσις δεν εκπροσωπει ούτε όλα ούτε τὰ κάλλιστα των προϊόντων αυτου, ο δε έπισκέπτης έν τοιούτου δυναχος δυσκόλως θα άνεύρισκε τόν δικέφαλον άετόν τής πολυσυνθέτου Αυτοκρατορίας. Αλλ' ένφ ήμισα θα έφείλουον τήν προσοχήν του παρατηρητου τὰ πλείστα των έν αυτη έκθεμάτων, ουχ' ήπτον τό μίμημα των ζαχαχρέων και υαλίων σκευών τής Βοημίας, τό των σιδηρών τής Αυστρίας, τό νευτιλιακών τμήμα των παραλίων χωρών, τό των έριούχων του Ράιτςγεμπεργ εις άξια πολλου λόγου: τούναντιον ή ξυλεια των δασών τής Καρυνθίας, οι οινοί και ειδημητριακοί καρποί τής Ούγγαρίας. οι τυροί και τὰ δέρματα τής Δαλματίας άπασχολούσιν έλασσον τήν περιέργειαν του έπισκέπτου. Αλλ' έμου και ως Έλληνας και

ως άνταποκριτου ύμών εκίνησαν ιδίως τήν προσοχήν στοαί έκ σάπωνος κατσκευασμένοι, υπό τās όποιας θα κατεδικάζετε ίσως πολιτικούς μας τινας να λούωνται καθ' έκάστην.

Τοιαύτη έν συνόψει ή Έκθεσις και έσω και έξω: άλλ' ως τοποθεσία, τής όποιας τούς πόδας βρέχει άρροστροφής, ώσει φαληρική θάλασσα, τήν δε δασώδη κεφαλήν άρωματίζει, οίονει πεντελική αύρα, είναι μαγευτική, είναι θεοποιία! Τό αυτό θέατρον, αι αυταί τράπεζαι, τὰ καφφενεία όμοια, τὰ ζαχαροπλαστεία άπαράλλακτα, τό ήλεκτρικόν φώς, ο φίλος ήμών Παρασκευαίδης...πλήν συγνώμην, λεληθότως παρεσύρθη εις τās άκτάς του Φαλήρου, ένφ τὰ τηλεβόλα του αυστριακου στόλου άγγέλλουσι τήν άφιξιν του Αυτοκράτορος εις τήν Έκθεσιν τής Τεργέστης.

III

Μετά τόν Ρόλα, τήν Στέμπα, τόν Πετρομίκα του εύφαντάστου Μαντζώτη άνεβιβάσθη επί τής σκηνής του Μιλάνου τό Excelcior. Ο όρος ταυτόσημος τής προόδου είναι ειλημμένος εξ όμανόμου ποιήματος του Αμερικανου ποιητου Λογκοφελδου. Αλλ' ή τετρασύλλαθος αυτη λέξις περιλαμβάνει πολλφ πλείονα και σημαντικώτερα ή όσον μικρόν δοχεϊόν, από του όποιου έπιτρέπει ταχυδακτυλογός εξαγει κόσμον όλόκληρον. Ίνα δε σαφέστερον τόν όρον νοήσητε, άντικαταστήσατε αυτόν δια τής προόδου, και άνερευνήσατε έν έκάστη γωνία τής πολυπτύχου αυτης έσθήτος. Όλοι αι βάσανοι και τὰ μαρτύρια, αλλά και όλοι οι θρίαμβοι και αι έκλάμψεις του άνθρωπίνου πνεύματος περικλείονται έν αυτη. Η πάλη του φωτός και του σκότους παρίσταται εκεί ένδειλεχής. Η άκίνησις και ο όργασμός, ή έρπηδών και ή πτήσις, τό έμπρός και τό όπίσω διατελούσιν έν διηνεκεί άγωνί: αλλά τό πνεύμα ύπερνικα πάντα τὰ έπιπροσθούντα, και μόνον ου τόν πλανήτην ήμών πειράται να συγκοινωνήση με τὰ λοιπα ούράνια σώματα.

Τοιούτο τό Έξέλιον ως ιδέα ουχι πολλφ άπορρημακρυσμένη των προηγηθεισών επί τής σκηνής φαντασμαγοριών: ως έκτέλεσις όμως ύπερτερεί πσών των λοιπών, ή δε μελάνη μόνον του όπισθοδρομικου σκότους δύναται να ή περιγραφική. Τών μυριών όμως και πολυδαρών και χρυσοποιικιλτων και σπινθηροβολούτων του φωτός χρωμάτων τήν περιγραφήν δεν άποτολμαζ να έπιχειρήση: ουδέ τήν πληθύν των χορευτριών, ουδέ τὰ άγγελικά των πείδων συμπλέγματα, ουδέ των άνδρών τās πολυμόρφους έμφαντίσεις, ουδέ των σκηνογραφιών τό άπταητόν, ουδέ τό ιδιόρρυθμον και θερυβώδες τής μουσικής, ή μελάνη αναπαρραστήση δύναται.

Ητο όγδόη έσπερινή ώρα: ή αυτοκρατορική οικογένεια, άφήσασα τήν παραδείσιον έπαυλιν του Μιραμάρ, διευθύνητο δια των οδών Γίγα και Σταδιου φωταγωγημένων εις τό Πολυθέμα, έν φ τό Έξέλιον έμελε να δοθη ειπερ ποτε και άλλοτε μεγαλοπρεπέστερον, τό δε δημοσίον ώφειλε να παρευρεθη έν ύλη αυτου τή έπισημότητι. Τό Πολυθέμα και ως έν τής κατασκευής αυτου και έν του εύρυτάτου χώρου του είναι τό θέατρον των μεγάλων επιδείξεων: immenso ως λέγουσιν οι Ίταλοί. Τήν έσπέραν αυτην ειχε συρρεύσει άπαν τό έκλεκτόν κοινόν τής Τεργέστης. Οι άνδρες έφερον φράκον, αι γυναίκες ήσαν decolletées: ουδέποτε άλλοτε ο εύρύς εκείνος χώρος περιέλειπε πλείοτερον πλουτον και θελτικωτέρας καλλονάς, αλλά και ουδέποτε άλλοτε ο πλούτος και ή

καλλονή συνεδυσάσθησαν τοσοϋτον άρμονικώς! Οι άπαστράπτοντες άδάμαντες ήμιλλώντο με τήν λαμπρότητα των όφθαλμών, τὰ δε αιδήμονα βόδα και οι συμπαιθεί κρινοι διηγωνίζοντο προς τὰ άναφυόμενα άνθη επί των παρείων και των διαγελόντων χειλέων!

— Οι Βασιλείς! άίφνης ήκούσθη μία φωνή, και πάντες έστράφησαν προς τό αυτοκρατορικόν θεωρεϊόν.— Η Αυτοκράτειρα περιβεβλημένη πρασίνην πλουσιαν έσθήτα εισήλθε πρώτη και μετ' αυτην ή Στεφανία φέρουσα έλαφραν ροδόχρουν: ταυτην ήκολούθησαν ο Αυτοκράτωρ και ο Διάδοχος. Πάραυτα ήρχισεν ή μουσική παιανίζουσα τόν έπιβλητικόν και έναρμόνιον αυστριακόν ύμνον, όστις όμως επνίγη εις τὰ ούρα του φρενητιώδους πλήθους.— Οι βασιλείς ζήθιοι προσέβλεπον χαριέντως τόν ένθουσιώδη εκείνον κόσμον, και δια ύπολανθάνοντος μειδιάματος και έλαφρας τής κεφαλής των κλίσεως ύπεδήλουον τās εύχαριστίας των προς τούς πιστούς αυτων ύπηκόους. Έπειτα άνεπετάσθη τό παραπέτασμα και ήρξατο ή παράστασις: τό δημόσιον έπανεστράφη προς τήν σκηνήν και ένφ εξεπλήσσετο επανειλημμένως πρό τής διαδοχής των θαυμασιών εικόνων, έν αίς και ή τομή του Σουεζ, ή αυτοκρατορική οικογένεια άπαρρατήρητος σχεδόν εξεκένωσε τό θεωρεϊόν της, καταλιπούσα τό δυσχερές έργον εις τόν Λεοσέφ.

IV

Γνωρίζετε τίς ο στόλος, όστις έπικρατεί έν ώρα ειρήνης ανά τήν Μεσόγειον πσασα, και πόσος ο αριθμός των συγκροτούτων αυτον σκαφών, και ποια τὰ ναυπηγιακά αυτου καταστήματα, και πόσαι αι δεξαμεναι του και τὰ μυθικά αυτου πλούτη; Όλα τὰ όνόματα τής άρχαιας ήμών μυθολογίας έναυπήγησαν ο Λούδ εις τεράστια σκάφη, κατ' άντίθεσιν των Έλλήνων, οιτινες ναυπηγούμεν εις τεράστια όνόματα όλον τό μέλλον ήμών!

Επί τής εύρείας θαλάσσης έμελε να λάβη κατοχήν και ή Μέδουσα—ουχι ή τριτότοκος των γοργόνων— άλλ' έν των μεγαλειότερων πυροσκαφών τής αυστρουουγγικής εταιρίας, ή δε έπομένη τής άφίξεως του Αυτοκράτορος ώρίσθη ως ή ήμέρα τής καθελύσεως αυτης εις τήν θαλάσσαν. Από πρωίας τό πλήθος συνέρρεεν εις τόν τόπον τής πνηγύρεως, τήν δε δεκάτην ώρα πσασαι αι πλατείαι και πάντες οι διάδρομοι τής περιφέρειας Λούδ ειχον πληρωθη υπό του άναμένοντος πλήθους τήν έμφαντιαν του Αυτοκράτορος. Λέμβοι εξ ύλων των προσωρμισμένων πολεμικών και έμπορικών πλοίων εις άπόστασιν μικράν από τής ξηρας τήδε κακείσαι έπιπλεύσαι άνέμενον τό αυτοκρατορικόν Yacht. Και ιδού μικρόν κατάλευκον ως κύκνος πυρόσκαφον φάνεται ανοιγόμενον από Μιραμάρ και διευθυόμενον προς τόν όρμίσκον τής Μούγλης. Απαξάπαντες οι ναύται τότε άναρριχηθέντες επί των ιστών και των κεραιών των πλοίων εξητωκραύγαζον, ένφ βραδέως διήλανεν ή αυτοκρατορική θαλαμηγός, ήτις μετά μικρόν έστη κατ' άντικρυ τής Μεδούσης.

Και πάλιν συγκίνησις και πάλιν σιωπή! . . Κόπτουσι τόν ένα μετά τόν άλλον τούς ύποβαστάζοντας τό θαλάσσιον κήπος πασσάλους και μένει ο τελευταίος μόνον: τό πλήθος όλον αισθάνεται παλμούς άσυνήθεις. Έστατον κτύπημα καταρρίπτει και τό τελευταίον στήριγμα, και καθως γηραιός λέων άπολύεται τής σιδηρας αυτου φυλακής, έν τή όποια πρό πολλου έκρατείτο δεσμώτης, και άταράχως βαδίζει προς τὰ φαραγγώδη ή τ' άμφι-

λαφρ' αυτου βασιλεια, ένφ περίτρομοι οι παρκαυχόντες ρηγγύουσι φωνάς άγρίας, ουτω και ο σιδηρούς εκείνος κολοσσός, μόλις ήσθάνθη εκυτον ήλευθερωμένον, ήρξατο ήρέμα κυλιόμενος, έν μέσφ των ζητωκραυγών του παρασταμένου πλήθους, μέχρις ότου κατέπεσεν εις τήν θάλασσαν δεινόν δουπήσας!

V

Εις τόν περιώνυμον Ιταλόν Όττινιο κληθέντα υπό του Δημοτικου τής Τεργέστης συμβουλιου, άνεπέθη ο φωτισμός τής πόλεως τήν έσπέραν τής έκτης Σεπτεμβρίου. Ίκαναι χιλιάδες φοιρινίων έδόθησαν τφ έξόχφ καλλιτέχνη όπως αναλάβη τό έργον, των προπαρκασκευών του όποιου κατήρξατο από πρωίας τή άρωγή χιλιάδων χειρών. Πσασα ή τοξοειδής προκυμαία και τὰ έπισημότερα παρ' αυτην κτίρια έμελον να περιληφθώσιν εις τό σχέδιον: όλοι δε οι εκτεινόμενοι βραχίονες και πάντα τα έν τω λιμένι έμπορικά και πολεμικά πλοία ήθελον συμμεθεξει τής φωταψίας. Μόνη άνεμένετο ή δύσις του ήλιου, ούτινος και ή τελευταία άκτις είναι λαμπροτέρα παντός χειροπονήτου φωτός. Τήν έβδόμην άκριβώς ώραν έδόθη τό σημεϊον τής φωταψίας και τήν όγδόην πσασα ή πόλις παρίστα θέμα εξ όσων σπανίως βλέπει ο όφθαλμός του άνθρώπου! Τό αρχιτεκτονικόν Δημαρχεϊον, τό θέατρον Κομουνάλε, και τό νεόδμητον μέγαρον του Λουδ, έν μέσφ πυρίνων φλογών, παρείχε τήν εικόνα των τριών παιδων έν τή κελίμνω.

Τό επί τής θαλάσσης κομψόν οικοδόμημα του υγειονομείου όμοιάζε Μονήν καιομένην! Η ελληνική εκκλησία, τό ξενοδοχείον τής πόλεως, τό μέγαρον Καρτσιώτη, και πλείστα άλλα δημόσια και ιδιωτικά ιδρύματα περιεζώνοντο υπό του πυρός. Αι έξοχικαι επαύλεις και τὰ περίχωρα τής Τεργέστης άμφιθεατρικώς αυτην περιβάλλοντα, τὰ φωτοστόλιστα πλοία διαγράφοντα επί των ιστών αυτων πυρίνους αιώρας, τὰ διασταυρούμενα πανταχόθεν ήλεκτρικά φώτα, έν μέσφ των όποιων ένυμναινοντο, αι τόσαι άγέλαι: περρυγίζοντων πτηνών, αι ποικιλόχροι σημαίαι, ο φάρος έν τέλει, ο φωτίζων μετα από τής ανοικτής θαλάσσης καταπλέοντας, ειχε μεταβληθη εις στήλην πυρός, δια να μεταπέιση τούς θαλασσοπόρους ότι πλεύσει προς τήν Βηθλεέμ! . . Αλλ' αι άναρτίμητοι περιστεραι, αιτινες οικουσι και πληθύνονται υπό τās στέγας των δημοσιων καταστημάτων και τήν προστασίαν των πολιτών, τήν έσπέραν εκεινην εξαγριωθείσαι εις τό πρώτον αναφθέν φως, τό όποϊον ήκολούθησαν μυρία άλλα, εξώρμησαν των φωλεών των, ήρξαντο ίπτάμεναι βορυβωδώς, και δεν ήδύναντο να εύρωσιν ουδέ σπιθαμήν άκινδύνου γής—αι πτωχαι άπόγονοι του Νάε— εις τόν κατακλεισμόν εκείνον του πυρός! Εις έπίμετρον δε τής ουρανίου φωταγωγίας εφάνθησαν πανταχόθεν άνυψούμεναι ρακέται, έν των όποιων τινες έρρηγγύοντο με κρότον στανικόν, πολλαι άνελύοντο εις χρυσήν βροχήν, και άλλαι εξετύλισσον δέμας όφρων εις τās άπεράντους τ' ούρανον έρήμους.

VI

Και ένφ ταυτα πάντα δια πυρός και ύδατος έτελοϋντο, ή Βερενίκη, ή κομψή και εύρύχωρος εκ των νηών του Λούδ Βερενίκη, μετασχηματισθείσα εις αυτοκρατορικήν αίθουσαν χοροϋ, έδέχετο τόν έπισημότερον τής Τεργέστης κόσμον, και αν ή Αυτοκράτειρα δεν ιδιοτρό-

παζεν, ως συνήθως, και την εσπέραν εκείνην, ή θαλασσία νύμφη θά εδέχετο εις τους κόλπους της και αυτόν τον Αυτοκράτορα, όστις ύπέικον τῆ έαυτου γυναικί, δέν παρέστη εις τον χορόν, προς μεγάλην ολύπην των χοροστατούντων και των προσκεκλημένων, οίτινες όλην αυτών την αγανάκτησιν εξέδηλώσαν παράκρυτα κατελθόντες εις τὰ εστιατόρια τῆς Βερενίκης, και συνάψαντες εκεί φονικήν μάχην κατά των όρνιθων, των φασιανών, των ιχθύων, και των λοιπών λουκουλείων στρατευμάτων!

Πρέπει εντούτοις να σημειώσω ένταύθα, ότι ή τριήμερος διαμονή του αυτοκρατορικού οίκου θά έωρτάζετο εδώ πανηγυρικώτερον και δημοτελέστερον, εάν ή βροχή, ή άσπλαγχνος αύτή και χρονία πλέον καταστῆσκα συνάγγη τῆς Τεργέστης δέν επετεινέτο εις τοσοούτον βαθμόν και μετά τοσαύτης δρυμύτητος, ώστε και την φωταψίζην ν' άποσέστη, και τὰς λοιπάς επιδείξεις να εξασθενήση και να ματαιώση ακόμη πληθύν άλλων μελετωμένων έορτών. Και όμως οι Τεργεσταίτοι κάτοικοι δέν ένθυμούνται παρομοίως πανηγύρεις, ή δέ πάνδημος εκδήλωσις τῆς συμπαθείας αυτών προς τον οίκον των Άψβούργων, μετά πεντακοσαετή δυναστείαν, με πείθει άκαραδάντως, ότι ένόσω ύπάρχη αυστριακόν κράτος, ή Τεργέστη θ' άποτελή μέρος αυτού άναπόσπαστον.

Δόκ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.
ΕΞΕΛΘΘΗΣΑΝ ΑΡΤΙ

- Χριστοδούλου Λουκᾶ σχολάρχου Θηβών
- Συντακτικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης** προς χρῆσιν των ἑλληνικῶν σχολείων ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἑκδόσις τρίτη μετὰ πολλῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων 8ον σελ. 111 δρ. 1,65.
- Κατάλογος τῶν Ἀνωτάτων Ῥημάτων καὶ ὀνομάτων** κυρίως τῶν Ἀγτικῶν πεζολόγων πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων ἑκδόσις δευτέρα 8ον σελ. 194 δρ. 2,80.
- Τοῦ αὐτοῦ συντακτικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης** πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἑκδόσις γ'. 8ον σελ. 271 δρ. 2,80.
- Κορομηλᾶ Δ. Α. **Κακὴ ὥρα** κωμῳδία ἑκδόσις ἐκλεκτὴ 16ον σελ. 47 δρ. 2,30.
- Κατσελίδου Γ. **Ἐπίτομος ἱστορία τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας** ἀδείξ τοῦ αὐτοκρ. ὀθωμανικοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς κεντρικῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐγκριθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων 16ον σελ. 122 δρ. 1,70.
- Μαρουδῆ Κ. Γ. **Ἀλφειοτάριον κατὰ νέαν μέθοδον**, ἑκδόσις ἐνάτη διευκρινισμένη καὶ πλήρης εἰκόνων τεύχ. Α'. 16ον σελ. 80 λ. 30. Τεῦχος δεῦτερον 16ον σελ. 65 λ. 25.
- Σπαθάρη Α. **Στοιχεῖα τριγωνομετρίας εὐθυγράμμου καὶ σφαιρικῆς** ἑκδόσις δευτέρα ἐπινηξημένη καὶ βεβελτιωμένη πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων 8ον σελ.
- Ἡμεροδελτίαι τοῦ ἔτους 1882** εἰς 4 σήματα.
- Προφητικόν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1883** ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀστρονόμου Καζαμῖα. Ἔτος τεσσαρκοστὸν πέμπτου 16ον σελ. . . . λ. 25.
- Σακελλαροπούλου. **Περὶ τοῦ ἰδωτικοῦ βίου τῶν Ῥωμαίων** ἐκ τοῦ γερμανικοῦ 8ον σελ. 123 δρ. 1,15.
- Glasson **Στοιχεῖα τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ δημοσίου Γαλλικοῦ δικαίου κατὰ τὰς σχέσεις αὐτοῦ** πρὸς τὸ φυσικὸν δίκαιον καὶ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν σύγγραμμα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικοπολιτικῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ Ε. Glasson καθηγητοῦ ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, τῆ ἀδείξ δὲ τοῦ συγγραφέως μεταφρασθὲν ὑπὸ Η. Σ. Φωτιάδου διδάκτορος τῆς ἐν Ἀθῆναις Νομικῆς σχολῆς 8ον σελ. 19 752. Τιμᾶται δρ. ν. 10.
- Λυκούργου λόγος κατὰ Λεωκράτους** σχολιασθεὶς πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων ὑπὸ Γ. Ν. Σωτηρίου 16ον σελ. 103. Τιμᾶται δρ. ν. 1,10 (παλαιῶν 1,25).
- Ἡλιοπούλου Α. δοκίμιον περὶ τῆς Ἀκρίδος 1882 16ον σελ. 90. Τιμᾶται δρ. ν. 1 (παλ. 1,15).
- Μέλτου Α. Ν. Συλλογὴ διρῶνων, τριρῶνων καὶ τετραρῶνων ᾠμάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων, Μέρ. Α'. 1881 8ον σελ. 64. Τιμᾶται δρ. ν. 2,75.
- Στοιχειώδης Ἀλφειοτάριον τῆς Γαλλικῆς γλώσσης** ὑπὸ Σ. Δ. Β. ἑκδόσις νέη βεβελτιωμένη καὶ ἐπινηξημένη 16ον σελ. 152. Τιμᾶται δρ. ν. 0,80 (παλ. 0,90).

Ἀπὸ 1^{ης} Σεπτεμβρίου
ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐγγωρίου
ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ
ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

[Οἱ κατασκευαζόμενοι φακέλλοι εἶναι ἀπαράλλοκτοι ὡς οἱ εὐρωπαϊκοὶ κατὰ τὴν κομψότητα, στερεωτέρας δὲ ἐργασίας καὶ καλλιτέρου ἔλικου].

ΑΙ ΤΙΜΑΙ
ΟΛΙΓΩΤΕΡΑΙ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΚΩΝ
κατὰ 20 %

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ
Ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς ὅλας
τὰς ποσότητας καὶ ποιότητας.

Τρικούπη μονομανίας του και εξωμοίωσε τον πουλον πλαστογραφούντα, διὰ να κερδοσκοπή το χρηματιστήριο, με τον κ. Τρικούπη δημούντα διὰ να πρωθυπουργούση.

Α ο κ. Εισαγγελεύς παρέβλεπε τα δελτία του Χαρτινούς τιμοκαταλόγους των Μεσιτών, και ἐτόνισε πολλὰς εύγλωττίας ότι κατηγορεῖ τον κ. Τσιβανόλον ότι ως δημοσιεύσαντα ειδήσεις, ἀλλ' ως πλατὰ ψευδεῖς τοιαύτας ἵνα υποτιμήσῃ ἀξίας και χρεώρηκα, ἐρ' ὧν ἐξήτει να κερδοσκοπήσῃ.

Ο κ. Στεφανίδης ἐχόρδισε και πάλιν τον ἦχον τῆς ἀρότητος, διηγηθεὶς πῶς ἕνας μπερμπέτης του καιρού εἶναι ἀνήγγειλε ψευδῶς, ὡς ἄλλος Τσιβανόπουλος, ότι νίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες και παρεδόθησαν εις τριήμερον κραυπήν, γλέντι, ὄργια, χαράν. Ὅταν ἦλθεν ἡ ἐληθινή ειδήσις, ὅλοι ἐξεμάνησαν κατὰ του ψεύτη μπερμπέρη. Οὗτος ὅμως ἀπολογούμενος τοῖς ἔλεγεν :

— Δὲν εἶσθε ευχαριστημένοι που σὰς ἔκαμα τρεῖς κισ νὰ τὸ γλεντήσητε; τώρα ἔχετε καιρὸν και νὰ λυθῆτε.

Ἔτσι λέγει και ὁ κ. Τσιβανόπουλος με τῆς ψευτικῆς ἡτι βραυάγησαν αἱ διαπραγματεύσεις, ἔκαμα τον πωγὸν ἀγρυπνώτερον εις τὰς πολεμικὰς προπαρασῆς ὁποῖς λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ Τουρκία μετὰ τὰ μέρη. Καταλάβατε;

Ἐπικτηρήσει του κ. Κορομηλᾶ πρὸς τον Στεφανίδην, ὡς ἀπαντή.

Ὁ κ. Στεφανίδην, ποιήσαντα τον πωγὸν ὡς ἄνθρωπον ἀπὸ Διευθυντὴν του Πρακτορείου Χαβῆ του κουρείου το Κάλλος, τὸ Δικαστήριον ἐκείνου και ἐπανερχόμενον ἀπορρίπτει και τὸ ἀναρ-

Ἀναβολή.

Πρέπει εἶπον, να προσκαλέσων μάρτυρας ἀξίαντες ἐκ τῶν πάλαιον και νέου κόσμου, ὡς ἄνθρωποι μεγάλους, τον Τρικούπη ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ὡς ἄνθρωπος μέγαν ἀπὸ τὴν Λάρισα, τον Κουντουριώτη Πόλιν, και ὅλους τοὺς Χαβᾶδες ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὡς ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Βερολίνον και τον Βασιλέα ἀπὸ τὸ Βερολίνον, τον Σαίτ πρὸς ἀπὸ τὸ Βερολίνον και τον Σουλτάνον ἀπὸ τὸ παλάτι του. Ἐν τῶν ὅλων ἐκείνων ὅσοι πῶρρωθεν ἡ ἐγγύθεν, ἐμείσως ἡ τῶς, πλαγίως ἡ κατ' εὐθείαν, ὡς κύριοι ἡ ὡς θαλασσίοι, ἀνακατώθησαν εις τὸ μεθοριακὸν ζήτημα.

Ἐπαράλλακτα ἔκαμαν οἱ συντάξαντες τὸ νεκρῶσιμον ἀκόμητος Κουτούβαλη ἀραδιάσαντες ἑκατὸν οἰκογενεῖς ἐκ τῶν δύο ἡμισφαιρίων ὅτι προσκαλοῦν και σηλοσαντες ἐν τέλει: Καὶ πολλὰί ἄλλαι!

Ὁ Δικαστήριον ἐπὶ τέλους θέλον να ἐλεήσει τον Δξινοπούλον, διότι οἱ κύριοι Δικασταὶ ἄλλοτε παίζον Μπόγιαν και ἄλλοτε τὴν Ἀδελφὴν του Ἐλέου, ἐδωτὴν ἀναβολὴν, **διὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου**, εἰς 19η ἡ Βιουλὴ και ξεχρησθὴ τὸ πρᾶγμα!

Κουρκουμέλη.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Παρίσιοι.

εἶναι μετ' ἔλθῃ ἀκόμη ὁ Βασιλεὺς, αὐτὰί αἱ κικαὶ κικαὶ τῶν Παρισίων ἐρημερίδων ἤρχισαν ν' ἀκονίζωνται.

Τὸν χορὸν τὸν ἠνοῖξεν ὁ Ζιὺ Μπλάς. Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἐνδικέρεσθε, ἀν και ὀλίγα λεπτὰ μοὶ ἐπιτρέπει τὸ ταχυδρομεῖον, σπεύδω να σᾶς μεταφράσω τὰ γραφόμενά του, μεθ' ὅλης τῆς ἀηδίας ἣν αἰσθάνομαι πρὸς ὅ,τι γράφεται ἐναντίον του Βασιλέως μετὰ τον ὅποῖον ἀγαπῶμεν ὅλοι.

Αἱ Αὐτῶν Ἑλληνικαὶ Μεγαλειότητες, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ μαθηταὶ κατὰ τὰς διακοπὰς, ὑπὸ χιλίας προφάσεις ἐνοσοῦν να ἀναβῆλουν τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄν μάλιστα οἱ ὑπῆκοοὶ των ἤθελον να δώσον εἰς τον Βασιλέα Γεώργιον ἀδίστητον ἀδειαν, λαμβάνοντα ἐνοσεῖται τὰς δώδεκα χιλιάδας λίρας κατ' ἔτος, ὅτου ἐξησπράχισαν αἱ Προστάτιδες δυνάμεις, νομίζω ὅτι σὰς ὁ κατὰλογος τῶν ἡγεμόνων in partibus, θά ἠύξανε κατὰ ἕνα ευχαριστημένον. Εἰς θρόνον ἐν Ἀθῆναις δέν ἀξίζει τὴν ἀπλουστέρην πολυθρόνον ἐν Παρισίοις και Λονδίνω.

Ἐπειτα ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εὐρίσκειται εἰς ἐκείνην τὴν φάσιν τῆς ἡγεμονικῆς ζωῆς, καθ' ἣν οἱ βασιλεῖς αἰσθάνονται ἀκράτητον τάσιν πρὸς τον ἐλεύθερον βίον. Ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐγγάμος, ἐξῆκας ἤδη κατέστησε τὴν σύζυγόν του μητέρα. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα ἔχει ὄλην τὴν καλλονὴν τῆς μητρός της, ὅτε ἦν τριακονταετής, ἀλλὰ δέν ἔχει μεγάλην ὄρεξιν εἰς τὰ φορέματα Οὐώρθ, τὰς ἀνοδοδέσμας ἀλλὰ Σαγκιάν, και τὴν κόμμωσιν Τριανῶν εἶναι Βασίλισσα ἡτις ἀγαπᾷ τὴν ἐττίαν, τὰ τέκνα και τὰ φιλοφρονητικὰ της καταστήματα. Ἄλλὰ τὰ τριακονταεπταετη του Βασιλέως Γεωργίου ὄργωσι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τὰ ἀρώματα και τὰς βρυντισμένας με κρημνίτην πρᾶσουλαις εἰς τὰ ἰδιαίτερα ἐκείνα δωμάτια τῶν ξενοδοχείων, τὰ πολὺ προσφιλέστερα εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἢ τοὺς λοιποὺς θνητούς.

Ἐκείνος, ὕψηλός, εὐσωμός, ὁ ἐπίσημος ξένος τῶν Παρισίων ἔχει συμπαθητικὸν παρκαστατικὸν και τρόπον πολὺ εὐκρέστου, μεθ' ὅλων τὸ φέριμό του ὡς φοιτητοῦ και νευρικὴν τινὰ διαθέσιν ἕνεκα τῆς ὁποίας ἔχει ἐπικλινητὴν κεφαλὴν του πλαγίως. Ἐξίστερος ἰππότης, ὅτι κυρίως ἀγαπᾷ ὡς ἄνθρωπος εἶναι... ἡ καθάλα. Εἰς τὰ θρησκευτικὰ πολὺ ἐλεύθερος, εἶπε παρκαμονὴν τινὰ του Νέου ἔτους εἰς τινὰ τῶν πρέσβων :

— Ὅθ ἰδωθῶμε αὐριον εἰς τὴν Τελστή. Ἐνοῖξ σου, δέν θά ἔχη Δοξολογία. Δέν πρέπει να κουράζωνε πολὺ τον καλὸν Θεόν, συγχρόνως και ἡμᾶς.

Ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὴν λίμνην και λιμᾶρει μάλιστα πολὺ εὐκρέστως. Μὴ πλάττων πολλὰ ὄνειρα περὶ τῆς ἀγάπης του λαοῦ και τῆς εὐσταθείας του θρόνου, πολὺ ὀλίγον ἀνησυχῶν διὰ τὴν πολιτικὴν, εἶναι ἐκ τῶν ἀρητικῶν ἡγεμόνων οἵτινες ἐάν δέν κύνουν καλὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους των, δέν κύνουν ὅμως και κακόν. Ἀναβᾶς τον θρόνον ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, μπορεῖ και να τὸν στερηθῇ χωρὶς πικρίας.

Ὁ πρὸς τοῦτο ὁμοιάζει παρὰ πολὺ τοὺς λογάδας του τόπου του. Αἱ καλλιτέραι ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι εἶναι διεσπασμένα ἐν Παρισίοις, Λονδίνω, Μασσαλίᾳ, παντοῦ τέλος πάντων, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἑλλὰς, ὡς ἄλλη σκηνογραφία θεάτρου, εἶναι ὡραία ὅταν βλέπεται πῶρρωθεν, και τὸ ὡραιότερον εἶναι να βασιλεύῃ τις ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον Βριστόλις (ὅπου θά καταλύσῃ ὁ βασιλεὺς μετ' ἡμᾶς).

Ὁ Ζιὺ Μπλάς φάνεται ὅτι τίποτε δέν γνωρίζει περὶ του φλογεροῦ ἔρωτος, ἐν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τρέφει πρὸς τον λαόν του και χάριν του ὁποῖου κύνει αὐτὰ τὰ συνεχῆ εὐκρέστα ταξείδια ἀνὰ τὰ λουτρά και τὰς ἀβλάς τῆς Εὐρώπης.

Μιόσχος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΖΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Τούς έχομεν τρεις, δύο ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὸν τρίτον ὑποψήριον κρατήσεως! Ἐνα τὸν Παχὺν, ὡς κοινωμιστὴν· δεύτερον, τὸν Μοσχοβάκην, ὡς καταχραστὴν· καὶ τὸν Δζιβανόπουλον τρίτον ὡς ψεύτην.

Καὶ ἔχ' ὁ θεὸς ἀκόμα!

Σὰς τὸν περιεγράψαμεν ἄλλοτε τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν-
ταῦθα Πρακτορείου Χαβᾶ· σήμερον προσθέτομεν ὅτι ἐν
τῷ συνόλῳ του ἔχει ὄψινπραματευτοῦ τῶν δρόμων μὲ
μουύελον καὶ ὑψηλὸν πῖλον.

Ἴσως τοιαύτην ὀπτικήν θὰ ἔπαθεν ἀπάτην ὁ κ. Πρόεδ-
ρος, ὅταν τὸν ἠρώτησε:

— Ξεύρεις γράμματα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ Προέδρου ὁ εὐσυνειδήτως
κατηγορούμενος μετὰ δυσκολίας ἀπήντησε: ναι.

Ἐχει ἓνα σωρὸν συνηγόρων· τὸν γηραιὸν Σαρίπολον,
τὸν νεαρὸν Μίλησιν, τὸν Ἐτεοκλῆ Στεφανίδην et le grand
i diot Rontiri.

Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν καθ' αὐτὸ συνηγόροι, διότι δὲν
ἦλθον νὰ υπερασπισθῶσι τὸν κ. Δζιβανόπουλον κατὰ τῆς
προσκαπτομένης αὐτῷ κκοηθείας. Σκοπὸς των ἦτο νὰ
τὸν κρύψουν ἐντὸς τοῦ βουλευτικοῦ του ἀσύλου, σώζον-
τες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ ὄνουχας τοῦ Εἰσαγγελέως.

Κορακιστικὰ ἂν θέλετε: ἐζήτουν νὰ τὸν κάμουν νὰ
τὴν σκαπουλάρη.

Χάριν τοῦ γενναίου αὐτοῦ σκοποῦ ἐσκέφθησαν νὰ ἀν-
τιτάξουν τρεῖς ἐνστάσεις:

Α'. Τὸ ἀκαταδίωκτον τοῦ Βουλευτοῦ.

Β'. Τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου.

Γ'. Τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης.

Καὶ διὰ τῶν τριῶν αὐτῶν ἐνστάσεων ἀπέδειξαν οἱ κύ-
ριοι συνηγόροι τὴν πτωχείαν τῶν μέσων τῆς υπερασπί-
σεως τοῦ πελάτου των.

Τὸ ἀκαταδίωκτον.

Τὸ σύνταγμα λέγει ῥητῶς: ὅτι ὁ Βουλευτὴς καταδιώ-
κεται τῇ συγκαταθέσει τῆς Βουλῆς μόνον διαρκούσης τῆς
Συνόδου. Αὐτὸ τὸ καθαρὸν γράμμα δι' ἡμᾶς τοὺς μὴ νο-
μικοὺς, διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νόμου εἶναι ῥοπακώτα-
τον· θέλει πλύσιμον· καὶ ὅταν πλυθῇ μὲ καλὸ κρητικὸ
σκαποῦνι ἀπὸ τέτοιαις πλύστραις, σὰν τὸν Σαρίπολο, τὸν
Μίλησιν καὶ τὸν Ροντήρη, θὰ ἴδῃτε πῶς λέγει ὅπως διό-
λου, τὸ ἐναντίον ὅτι καὶ παρούσης καὶ ἀπούσης τῆς Συ-
νόδου, ὁ βουλευτὴς δὲν καταδιώκεται.

Καὶ τίς τὸ ἔλεγεν αὐτό;

Ὁ εἰσηγητὴς τοῦ Συντάγματος κ. Σαρίπολος.

Καὶ πῶς τὸ ἐδικαιολόγει;

Διὰ τοῦ:

— Μοῦφυγε! Ἦθελα νὰ γράψω: Διαρκούσης τῆς Πε-
ριόδου, κ' ἐγραψα: Διαρκούσης τῆς Συνόδου.

Τυπογραφικὸν λάθος, ὅπερ ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ διὰ νὰ
σωθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁ κ. Τζιβανόπουλος.

Ὁ κόσμος ἐγέλασε καὶ ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ροντήρη.

Γνωρίζετε πῶς ὁμιλεῖ ὁ κ. Ροντήρης. Ὑποθέσατε
ἄνθρωπον σκοτωμένον ἀπὸ ἐργασίαν καὶ ἀϋπνίαν, χασμώ-

μενον καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ κοιμηθῇ. Ἐνῶ κα
βγάζει τὰ δάκρυα ἀθροα τοῦ ἱκατισμοῦ του καὶ
γίνεται μὲ τῆς κἀλτσαις του, κροθῶνει καὶ ἀρ
καὶ δύο τρία λόγια μισοπνιγμένα μέσα εἰς χασμὴν
Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Ροντήρη.

Τὸ ἀκροατήριον ἔχει καὶ φοιτητὰς, οἵτινες ἐνθυμο-
μενοι τὸν βραχύβιον γάμον των μὲ τὸν κ. Ροντήρη
ὅταν ἦτο εἰκοσιπέντε λεπτῶν (τῆς ὥρας) καθηγητῆς, δεῖ.
κνύουν διαθέσεις συριγμῶν. Ἄλλ' ὁ πρόεδρος διατάσσει
τὴν χωροφυλακὴν νὰ πνίξῃ τὰς διαθέσεις αὐτὰς, ἐνκν-
τίον τοῦ Εὐαγγελικοῦ:

— Οὐς ὁ Θεὸς ἐχώρισεν, χωροφυλακὴ μὴ ἐνούτω!

Ὑπερησπίσθη καὶ αὐτὸς τὸ ἀκαταδίωκτον τοῦ Βου-
λευτοῦ, μὲ ὅλην τὴν ψυχρότητα ἀνθρώπου ἀδικήρου,
διότι τὸ πολὺ ὁ κ. Ροντήρης, ἀποτυχῶν ὡς ὑποψήριος
βουλευτῆς εἰς δύο ἐπαρχίας, ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ
μετὰ θέρμης τὸ ἀκαταδίωκτον τοῦ Καθηγητοῦ... ἐκ μέ-
ρους τῶν φοιτητῶν.

Ἐπὶ τούτοις μὰς ἐγεννήθη ἡ ἐξῆς σκέψις:

— Ἐμεῖς ἰδρόνουμε μ' ἓνα ἀκαταδίωκτον (τὸν Βασι-
λέα), τῶρα θέλουμ νὰ μὰς φορτώσουν διακοσίους σφῆντε

Μετὰ τὸν Ροντήρη ὁ Στεφανίδης, εἶναι ὡς ἡ
πόσταγμα διυλιστηρίου ὁ καταράκτης, καὶ μετὰ
ραν τοῦ γραβαρίτου ἡ γκράν κάσα τῆς μουσι-
φρουρᾶς.

Ἐξήτάσθη εἰς τὸν Σοροκλῆ, εἰς τὸ μέρος τῆς
κλέους καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐκάθησεν.

Τὰ πράγματα ἀρχίζουμ νὰ κορόνουμ. Τῆ
διαίρειται εἰς Συνοδικούς καὶ Περιοδικούς. Πρῶ-
τῶν Συνοδικῶν ὁ σεβαστὸς Μητροπολίτης κ. Δου.
τῶν δὲ περιοδικῶν (πυρετῶν) ὁ κ. Σαρίπολος.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου ἦτο ὡς ὁμιλία ἀπ'
θωνος· πνεύμα, στοργὴ ὡς αὐτὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς
ἡ ἀσιανὴ φυσιογνωμία του. Εἶπε εὐμορφὰ πράγματα,
τεχειρίσθη ἱκανῶν εἰρωνίαν καὶ τὸ Δικαστήριον ἀπ'
θὲν ἐδέχθη τοὺς λόγους του καὶ ἀπέβριψε τὸ
δίωκτον.

Δυστυχῆ Παχὺ! Δυστυχῆ Μοσχοβάκη!

Τὸ ἀναρμόδιον.

ἦτοι ἡ δευτέρα κρύπτη εἰς τὴν ἐδοκίμασαν νὰ κρύψουν τ
πελάτην των οἱ Κύριοι συνηγόροι.

Ὁ κύριος Δζιβανόπουλος, διευθυντὴς τοῦ ἐδῶ πρακ-
τερίου Χαβᾶ, κατηγορούμενος ὡς κατασκευαστὴς ψευδῶ
τηλεγραφημάτων, ὅπως κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῶν ἀξιῶν το
Χρηματιστηρίου, τὰ ὅποια διένειμε εἰς τοὺς συνδρομητο
του, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ δημοσιογράφοι οἵτινες τ
ἐδημοσίευσαν, ὑπάγεται δι' αὐτὸ τὸ ὅποιον κατηγορεῖται
εἰς τὸ τακτικὸν Δικαστήριον ἢ εἰς τὸ Δικαστήριον τῶ
Ἐνόρκων;

Ναι, ἔλεγον οἱ συνηγόροι.

Ὁχι, ἔλεγεν ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Ὁ θεσμὸς, ὅστις ἀνωρθῶθη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς
ἐπικρατείας κατόπιν αἱμάτων καὶ ἐπαναστάσεων ὡς μι
τῶν ἐγκραδιωτέρων ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ, ὁ θεσμὸς ὅστ
μεταξὺ ἄλλων σκοπεῖ νὰ παρέχῃ ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις ε
τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, ὁ θεσμὸς ὅστις ἀντιπροσι
πεύει μίαν ἰδέαν, πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς κρησφ
γετον πλαστογραφῶν καὶ κερδοσκοπῶν, διότι εἰς τ
πλαστογραφίαν καὶ τὴν κερδοσκοπίαν ἔτυχε νὰ μεταχ
ρισθῶσι χάρτην καὶ μελάνην;

Αὐτὸ ἠθέλεν ὁ κ. Μίλησις καὶ ὁ κ. Σαρίπολος. Ὁ
λευτατος μάλιστα προσεβλήθη καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς ἐν